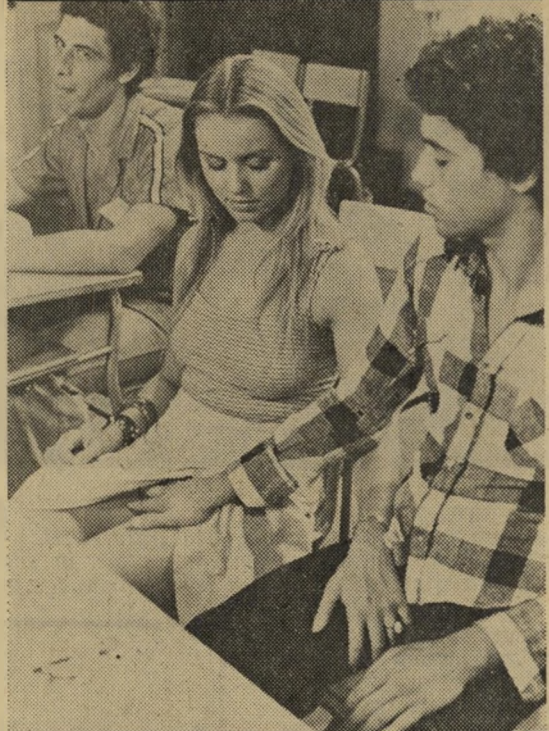

פצצת מין כולה אש ותאווה שהדליקה את כל האוניברסיטה

התעלה החדשה יפהנית הבד האיחודי 1976 גלוריה גידיה

סטודנטית ושמה תשוקה

● בכורה ארצית ●
בקולנוע "בן-יהודה" תל-אביב
4.30 — 7.15 — 9.30

החל מ-450 ל"י

ארונות למערכות סטריאו

תוצרת ארה"ב

לבחירתכם 10 דגמים שונים ומבחר

של ספריות, בארים ושולחנות

במחירים
הזולים ביותר

דגם זה
שבתמונה
במחיר
650 ל"י

מתוצרת JS PERMANEER

יבואנים ומפיצים בישראל
"פרזול בסגנון עתיק" (,ונציה")
תל-אביב, הגדוד העברי 2 (ע"י ככר המושבות), טל. 625635

תן טרמפ לחייל

ציירת המתים

(המשך מעמוד 37)

פחחות בתוך מיכרות־הנחשת בתימנע. חודשים ארוכים הייתי כמו חפרפרת. לא יצאתי ממעבה האדמה. גם שם קיבלתי טפיחות רבות על השכם. כאשר הראשונה בארץ־ישראל שירדה אל מתחת לאדמה. מסכת הגדודים של בני מישפחה אלפרין נסתיימה בסוף שנת 1969, כאשר השתקעה המישפחה, אחרי הולדת חמש הבנות, בי ווילה לא הרחק מחוף ימה של אשדוד. אני לא יודעת אם מישפחה צוענית כמו שלנו היתה נשאת הרבה זמן באשדוד, אילולא נפילתו של אברהם, מודה היום מטי. אבל אחרי שהוא נקבר באשדוד, החלטנו שגם הבית הקבוע שלנו יהיה שם.

שלוש גוויות

בג'ידי

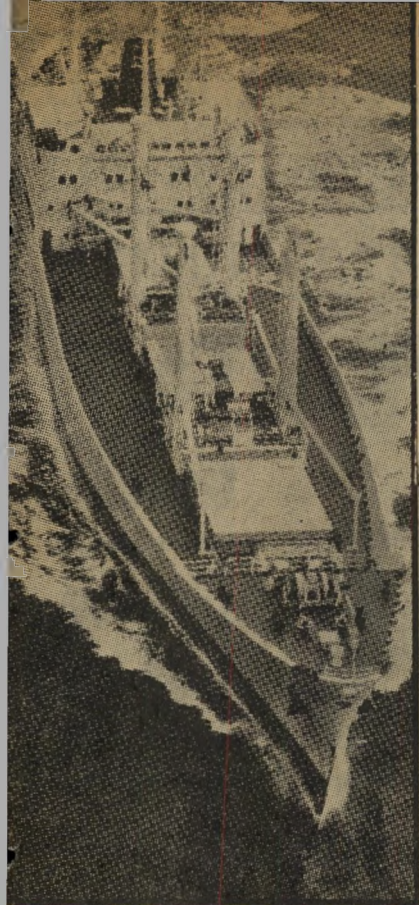
באשדוד החלה מטי להיות פעילה בחיים הציבוריים, אך מבלי שזנחה את עבודתה בבית־המלאכה. "זה המיקצוע שלי", נהגה להצהיר באוזני ידידיה הר"ר בים, "אני רחמתי! אבל יש גם תחביבים". תחביביה נראו קצת משונים בעיני נשים רבות. כמעט מדיריוס נהגה מטי לנסוע במכונית־הספורט הפתוחה שלה לתל־אביב, שם עבדה שעות רבות בעזרה בבתי־חולים שונים, "כל עזרה שהיא", לדבריה. מלבד זאת למדה והשלימה, בגיל 44, את בחינות הבגרות, במגמה ההומנית. באשדוד הקימה את בית יד־לבנים העירוני, והיתה אחת הפעילות במרכז יד־לבנים ובמל"ח. כל הפעילויות הללו זיכו אותה בתואר אם־השנה תשל"א.

ביום מן הימים האחרונים של מילחמת יום־הכיפורים, כאשר חזרה מטי בשעת־לילה מאוחרת מסיני, היא חשה אי־מנוחה. "ישבתי בסלון, ולא ידעתי מה עלי לעשות עוד", סיפרה השבוע לידידיה, שבילו איתה לאחר פתיחת התערוכה עוד שעות ארוכות על כוסות בירה בביתה. "באותו לילה חזרתי דרך הג'ידי. בדרך היו המון הררי גים. עצרתי בצד הדרך ובתוך התעלה, ליד הכביש, ראיתי שלוש גוויות. הפרצור פים האלה חזרו אלי באותו לילה בסלון שבביתי. בחצר היה דיקט, והיו גם קופי סאות אחדות של צבע, שבו צבענו את הבית לפני המלחמה. עם האצבעות ועל־גבי הדיקט המחוספס, ציירתי את שלושת הפרצופים.

"כעבור שבועות אחדים ביקר אצלי ידיד, צייר, וכשראה את הדיקט, שהיה מונח כחפץ שאין לו הופכין בחצר הבית, שאל מייד: "מי צייר את זה? כשספרתי לו את הסיפור, הוא אמר בתחלית: "את תהיי ציירת! עזובי את הפסלים, ולכי ללמוד ציור!" עוד באותו יום הייתי אצל אבני בתל־אביב, ובמכון שלו למדתי יותר משנה.

"הוא תמיד נהג לומר לי: הפיסול משה־תלט עלייך! אם את רוצה להיות ציירת, אל תחשבי בכלל על פיסול". הוא לא ידע על הפסלים שעשיתי, ומחק את כל הציורים שלי. אני לא נשברתי, ולמדתי בסוף ניתקתי מן הפיסול והתחלתי, אחרי הרבה ניסיונות כושלים, להוציא מתחת מיכחולי יצירות הראויות להיקרא ציורים". למרות זאת, בהשפעת חבריה, כללה בתערוכתה גם את הציורים הראשונים. שרובם צויירו ביד, ללא מיכחול וללא צבע־ציור. "השפעת המלחמה כל־כך חזקה בציורים האלה, שחבל שאנשים לא יכלו לראות אותם", אמרו לה החברים. אולם דוק של עצב כיסה את עיניה של מטי גם בערב המאושר, מול זרקורי הסל־ווייה וחיוכי האורחים הרבים. "כמה שאני מנסה להיות נורמלית אני לא מצליחה לחזור לאותם ימים מאושרים של פעם, לפני מותו של אברהם, שהיום, בדיוק היום, ביום פתיחת התערוכה, היה צריך להיות — אילו חי — בן 26. היא מתוודה. "אני רוקדת, שרה, מציירת, עובדת, כי אני חייבת את זה לאברהם. הוא אמר לי שאהיה פסלת ואמנית. אחרי חודשים וחצי של טירוף הצלחתי להכין את התערוכה. זו המתנה שלי לאברהם."

מטי מציירת את השטן, ודרקונים גדדי לים היורקים אש מלועיהם. היא מציירת גם הרבה קברים, אבל גם נשים עירומות וים ושמיים וחוף. הדמעות שניראו בעיני גיה של אשת נשיא המדינה, כאשר סקר מבטה את תמונת תחיית המתים, הביעו הכל. "הקיצו ורוננו שוכני עפר, כי טל אור רות טלך וארץ רפאים תיפול", כתבה מטי בין הקברים הממלאים את הציור ובתה בש־מת, בת ה־18, אמרה לחברותיה: "אמא שלי ציירת של מתים."

שוד

האסיפה הכללית של בעלי־המניות השה החברה הימית להובלת פרי, ש־נערכה לפני שלושה שבועות בניו־יורק, היתה קצרה ועניינית. נשיאי החברה, מילה ברנר ויעקב מרידור, תיארו את שאירע בתציה־השנה האחרונה, וסיפרו מה עשו כדי להעמיד את החברה על הרגליים. לאחר סיום האסיפה, עת אושרו הצעות־ההנהלה ברוב מוחלט, הפטיר מילה ברנר בחיוך: "אני כמו פרש שסוסו נפצע וצולע בי מקצת, אבל עדיין דוהר."

השבוע, כאשר הסתיים ביצוע החוזה בין החברה הימית להובלת פרי לבין חברת־הענק הבריטית קונארד, וקצף הגלים הגוע־שים שאפף את אוניות־החברה שכן, גיראה המצב כך:

קונארד קנתה 13 אוניות־קירור בסכום של כ־120 מיליון דולר, שבו תפרע החברה חובות ותשתחרר מקבוצת הגושים של בנקרס טראסט האמריקאי, שהילוה לחברה בשנת 1972 סך 30 מיליון דולר. עיסקת קונארד משאירה את החברה הימית עם 12 אוניות־קירור תחת דגל גרמני, ועם שמונה מיכליות תחת דגלים שונים. שווי 20 ה־אוניות הללו 300 מיליון דולר, ועליהן חזר בות של 200 מיליון דולר למיספנות. כל האוניות מוחכרות לזמן ממושך בתנאים טובים, והכנסותיהן מכסות את פרעון החור בות.

מילחמת־איתנים

בינלאומית

מ־יזה ברנר הגיע לישראל, ופנה ל־שר־התחבורה בבקשה שלא יאפשר הורדת הדגל הישראלי מאוניות־הקירור של החברה, שנמכרו עליידי בתי־מישפט בחוץ־שים האחרונים. אי־הורדת הדגל תתן ל־חברה הימית אפשרות להמיר את הבנקים הנושים באוניות המכורות בבנקים אחרים, לבטל את פקודות־המכר, להציל עבור עצ־מה ועבור מדינת ישראל חמש אוניות־קירור חדישות ביותר. אין החברה הימית מבקשת כל מימון או ערבות. כל בקשתה היא כי שרי־התחבורה ישתמש בזכותו ו־יעכב את הורדת הדגל הישראלי. אוניות־קירור אלה חשובות לישראל מבחינות רבות.